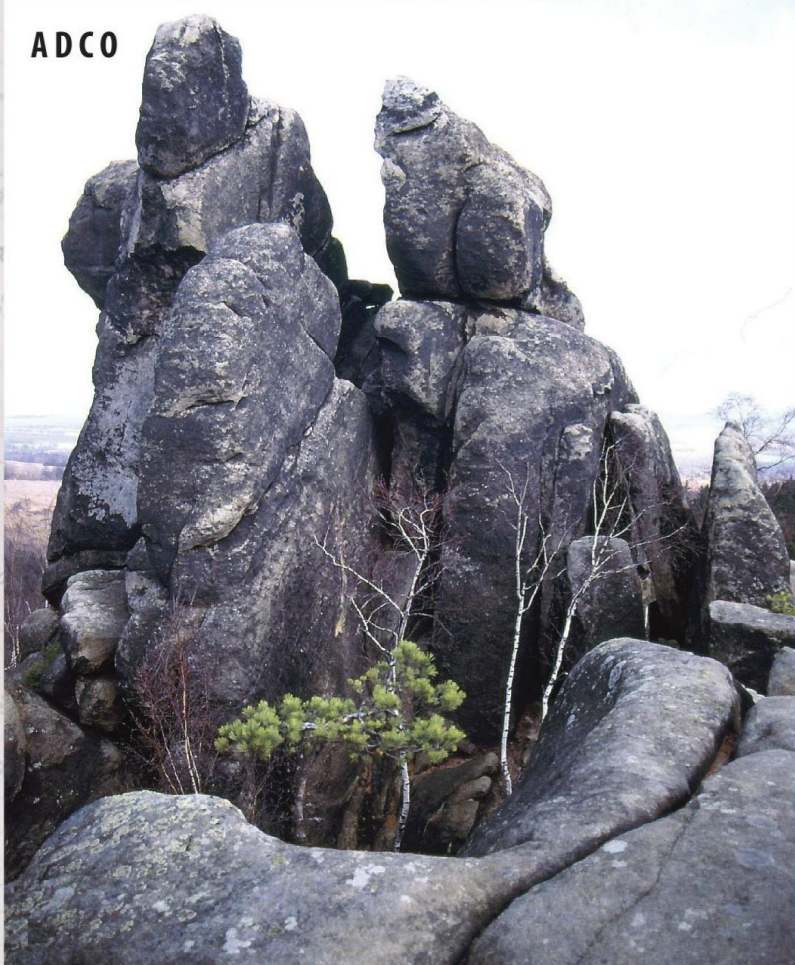


REUO



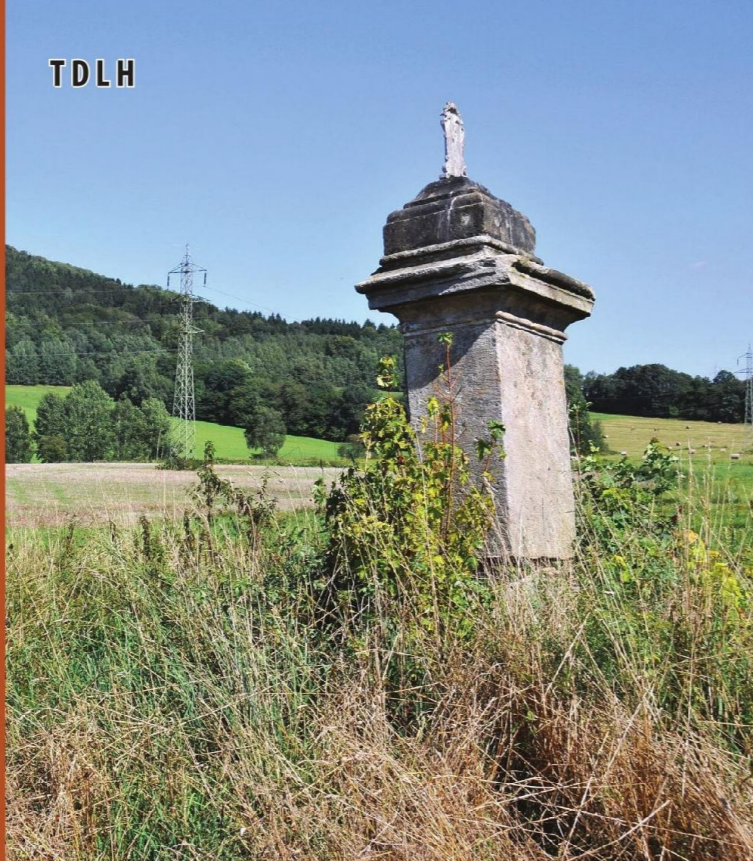
Pekařův kříž připomíná, že ne vždy bylo v tomto kraji bezpečno a ne vždy se zde dalo bezstarostně procházet. Na tomto místě byl krutým způsobem zavražděn hrádecký pekař, který tudy šel do Jablonného nakoupit obilí. Vrahové nebohého zamordovali, oloupili o všechny peníze a jeho mrtvolu nechali ležet u cesty v lese, kde ji později objevili kolemjdoucí lidé. Na památku pak zde kdosi pověsil kříž s plechovým Kristem.

ADCO



Tobiášova borovice se dožila věku okolo 250 let. Jméno dostala podle obrázku sv. Tobiáše, který na ni pověsil obchodník se

TDLH



dřevem Tobias Kunze. Borovice byla dlouho významným orientačním bodem. Poté, co uhynula, byla na její místo vysazena nová. Poznáte ji podle dřevěného plátku.

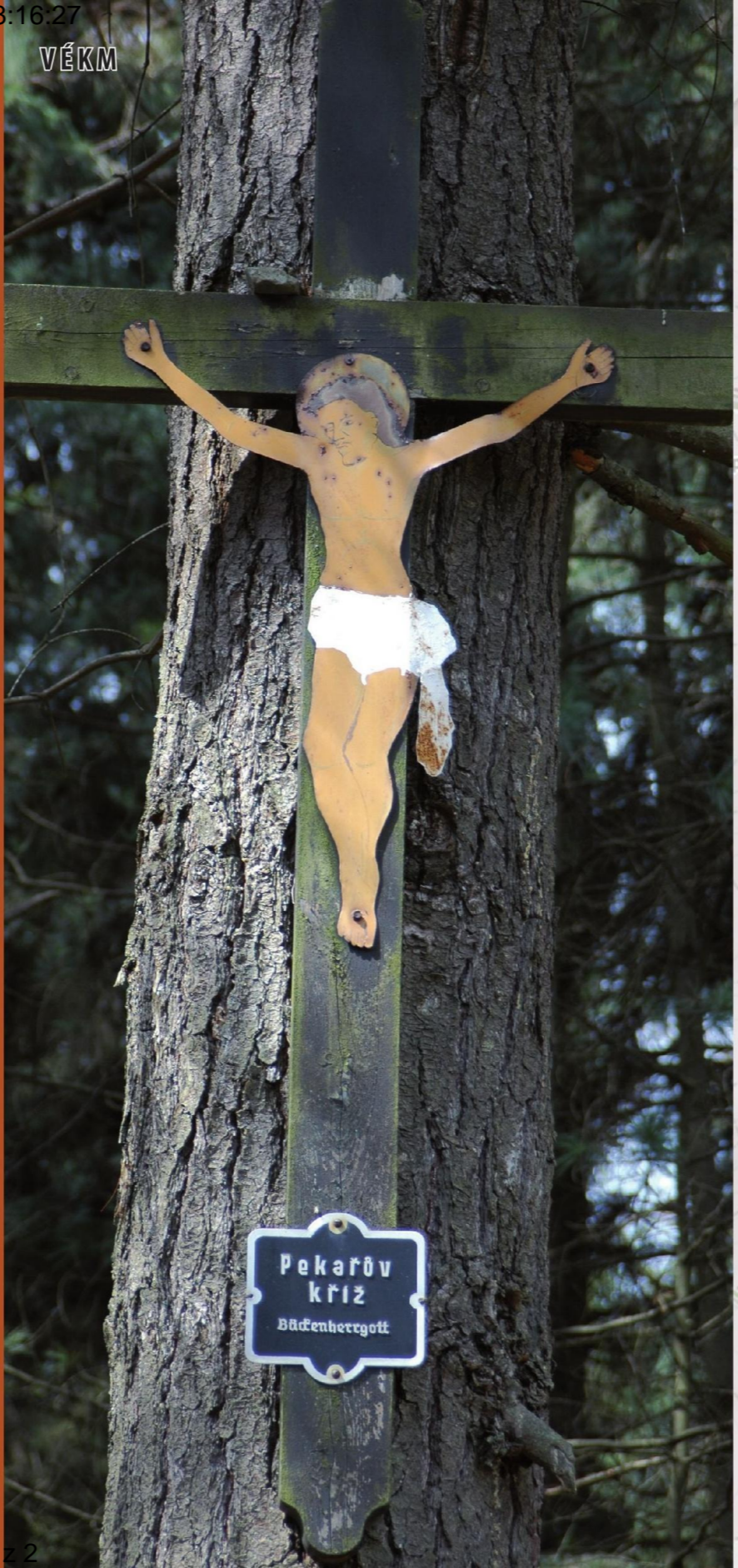
Z rozcestí od Tobiášovy borovice si můžete udělat krátkou odbočku na Loupežnický vrch. V mapách bývá na jeho vrcholu umístěna zřícenina hradu Větrov. Hrad byl do map zanesen omylem na konci 19. století a od těch dob zde zůstává, přestože po něm archeologové nenalezli žádné věrohodné stopy.

Pískový vrch

ELÉU



VÉKM



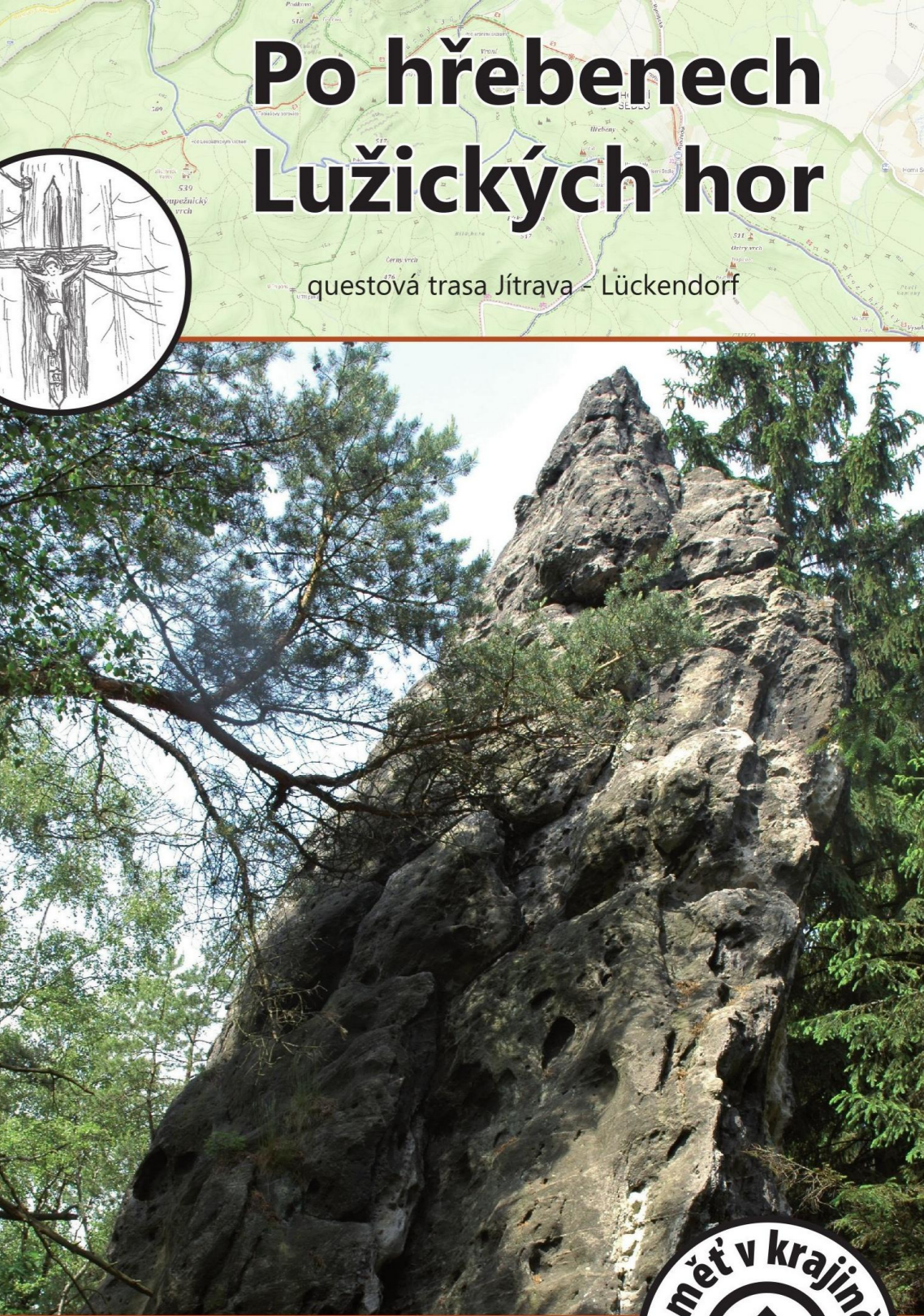
Trasa končí u lesovny Forsthaus v Lückendorfu. V roce 1813 tudy prošel Napoleon se svou armádou čítající 18 tisíc mužů. V okolí je možné nalézt zbytky opevnění, tzv. napoleonské šance.

TAJENKA: U tří párů

A	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
B	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
C	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
D	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
E	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
F	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
G	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Po hřebenech Lužických hor

questová trasa Jítrava - Lückendorf

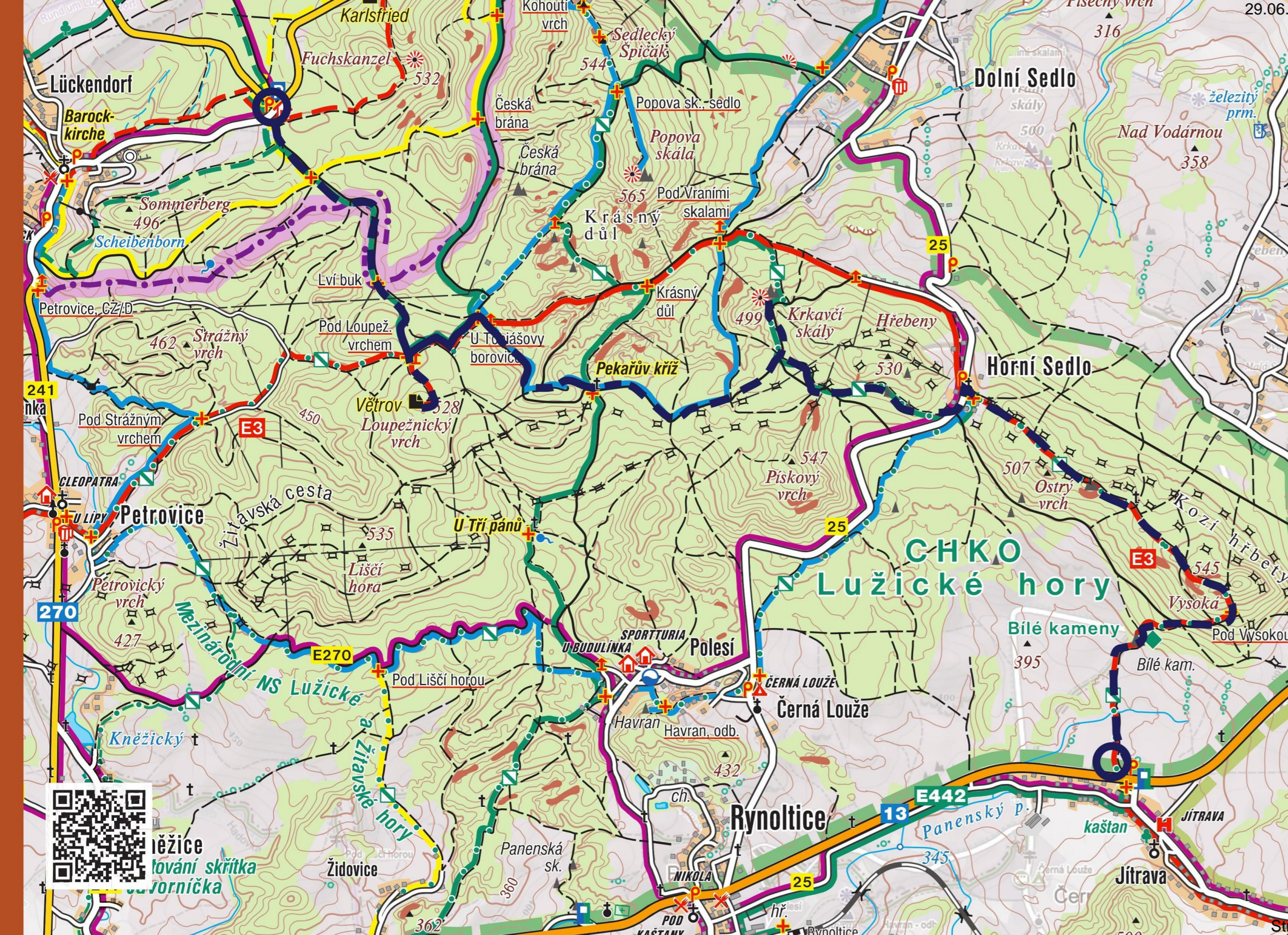


Projekt Paměť v krajině Trojzemí, reg. číslo 100260207, je podpořen Evropskou unií z prostředků Evropského fondu pro regionální rozvoj z Programu na podporu přeshraniční spolupráce mezi Českou republikou a Svobodným státem Sasko 2014-2020.



Europäische Union. Europäischer Fonds für regionale Entwicklung. Evropská unie. Evropský fond pro regionální rozvoj.





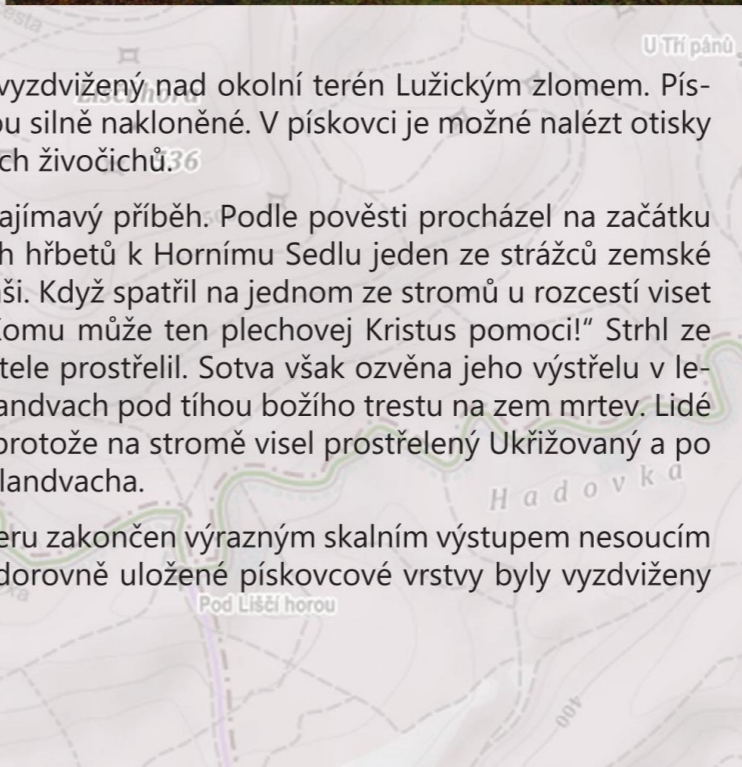
Vydejte se s námi na výlet po jednom z výrazných hřebenů Lužických hor. Trasa vede z Jítravy na severozápad přes Horní Sedlo až do německého Lückendorfu. Kromě drobných památek vás jistě zaujme i zajímavostmi přírodními. Tajenku objevíte, přiřadíte-li zpřeházené fotografie k místům v mapě.

Svrchní část skal přírodní památky Bílé kameny tvoří jemnozrnný pískovec s vysokým podílem kaolinického tmelu a rovnoměrnou strukturou. Díky tomu zvětraly vrchní části skal do neobvyklých obličejů, hříbovitých až pravidelně kulovitých tvarů. Na vrcholu jedné ze skal se nachází skalní mísa s odtokovým žlábkem. Místní název Sloní kameny dostaly porovnáním některých vrcholů k hřbetům slonů.

Kozí hřbet tvoří ostrý hřbet mezi vrchy Vysoká (545 m n. m.) a Ostrý vrch (507 m n. m.) vyzdvížený nad okolní terén Lužickým zlomem. Pískovcové a slepencové vrstvy jsou silně nakloněné. V pískovci je možné nalézt otisky schránek druhohorních mořských živočichů³⁶

Landvašský kříž s sebou nese zajímavý příběh. Podle pověsti procházel na začátku 19. století po hřebeni od Kozích hřbetů k Hornímu Sedlu jeden ze strážců zemské hranice, kterým se říkalo landvaši. Když spatřil na jednom ze stromů u rozcestí viset obraz Krista na kříži, vykřikl: „Komu může ten plechověj Kristus pomoci!“ Strhl ze zad pušku a malovaného Spasitele prostřelil. Sotva však ozvěna jeho výstřelu v lesích dozněla, padl rouhající se landvach pod tíhou božího trestu na zem mrtv. Lidé se pak tomuto místu vyhýbali, protože na stromě visel prostřelený Ukřižovaný a po okolí bloudil duch ztrestaného landvacha.

Hřeben Kozích hřbetů je na severu zakončen výrazným skalním výstupem nesoucím jméno Ostrý vrch. Původně vodorovně uložené pískovcové vrstvy byly vyzdvíženy do téměř kolmé polohy.



Malá osada Horní Sedlo leží v sedle mezi Ostrým vrchem a Horními skalami. První písemné zmínky o něm pochází z roku 1628. Horní Sedlo bylo v minulosti strategickým válečným bodem. V roce 1766 zde Prusové zřídili šance a znovu se zde zakopávali roku 1778. O strategickém významu sedla svědčí i to, že je při svých inspekčních cestách severními Čechami v letech 1766, 1778 a 1789 navštívil císař Josef II. V roce 1866 tudy Prusové táhli znovu a sedlo využily i polské oddíly knížete Poniatowského za napoleonských válek v červnu 1813.

Horní skály jsou skupinou sedmi skalních věží z tvrdého cenomanského pískovce. Kromě křemenného tmelu jsou v pískovci i výrazné žíly tmelené vápencem. Věže jsou často vyhledávané horolezci, průkopníkem v této oblasti byl Rudolf Kauschka, který v roce 1904 zdolal většinu z nich. Věže tvoří řadu ve směru JV – SZ. Ve směru od Horního Sedla jsou postupně: Cvičná, Smrtka s Malou Smrtkou, Gahlerova věž, Dvojče, mohutná Liberecká a dále v ohbí cesty Sokol. Vpravo od cesty je v tomto místě rozlehlé skalisko se Zubem.

Skály, označené v mapách jako Vraní, jsou mezi horolezci známé spíše jako Krkavčí skály. Skály z hrubozrnného tvrdého pískovce mají místy charakter slepence. Z jihu jsou poměrně dobře přístupné z turistické cesty, zatímco na sever do Krásného dolu spadají kolmými, až 30 m vysokými stěnami. Člení se na věže zvané Krkavec (na severozápadě), Krkavčí hnízdo (na jihu) a nejmohutnější Felleorovu věž.